31 Ιουλίου 2023

Κάποτε ἕνας φωτισμένος μοναχὸς ἔλεγε… (Ἀθανάσιος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ)

Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος

Προσέξτε μὴν γκρινιάζετε. Ἡ γκρίνια κουράζει αὐτοὺς ποὺ ζοῦν κοντά σας καὶ δυσαρεστεῖ τὸν Θεό, ἀχαριστία. Ἀρχίζετε τὴν ἡμέρα σας μὲ προσευχὴ καὶ μὲ χαμόγελο!

Θυμηθεῖτε ὅτι αὐτὸ ἔκαναν οἱ παλαιότεροι. Στοὺς καθρέπτες καὶ στὰ προσόψια τους γράφανε τὸ «Καλημέρα» καὶ τὸ «Δόξα Σοὶ ὁ Θεός»! Ξέρανε νὰ ζήσουνε! Μήπως δὲν εἶχανε καὶ τότε βάσανα, ἀρρώστιες καὶ φτώχεια; Κι ὅμως, τὰ περνοῦσαν ὅλα μὲ ψυχικὴ λεβεντιά! Ἦταν φτωχοί, ἀλλὰ ἀξιοπρεπεῖς, ἄρχοντες.

Εἶχαν συνεχῶς στὸ στόμα τους καὶ στὴν καρδιὰ τοὺς τὸ «Ἔχει ὁ Θεός»…! Γνώριζαν νὰ προσεύχονται, νὰ καρτεροῦν καὶ νὰ νικοῦν! Ἔλεγαν: «Καὶ νὰ θέλω, δὲν μπορῶ νὰ στενοχωρηθῶ. Ὅταν στενοχωριόμαστε εἶναι σὰν νὰ λέμε στὸν Θεό: “Δὲν συμφωνῶ. Δὲν τὰ κάνεις καλά”».

…Ὕστερα εἶναι καὶ ἀχαριστία! Νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ καὶ στὰ καλὰ καὶ στὰ ἀνάποδα! Ξέρει ὁ Θεός! Μὲ ἀγάπη, σεβασμό, ταπείνωση καὶ ὑπομονή!

Μία φορά ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κέρδιζε τὸ ψωμὶ του πουλώντας μπαλόνια στὰ πανηγύρια. Εἶχε ἀπ’ ὅλα τὰ χρώματα: κόκκινα, κίτρινα, μπλὲ καὶ πράσινα. Ὅταν δὲν πήγαιναν καλὰ οἱ δουλειὲς ἐλευθέρωνε ἕνα μπαλόνι γεμάτο μὲ ἥλιον. Τὸ ἔβλεπαν τὰ παιδιὰ κι ἔτρεχαν κοντά του γιὰ νὰ ἀγοράσουν ἀπὸ ἕνα κι ἔτσι οἱ δουλειὲς ἔπαιρναν τὰ πάνω τους ξανά. Αὐτὸ γινόταν συνεχῶς.

Κάποια μέρα ἔνιωσε ἕνα τράβηγμα στὸ σακάκι του. Γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν μικρὸ ποὺ ἤθελε νὰ ρωτήσει κάτι:

«Κύριε ἂν ἀφήσετε ἕνα μαῦρο μπαλόνι, θὰ πετάξει κι αὐτό;»

Εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἐρώτηση τοῦ ἀγοριοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον:

«Δὲν εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ μπαλονιοῦ μικρέ μου ποὺ τὸ κάνει νὰ πετάει, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μέσα του!»

Κατάλαβες τώρα; Μετράει τὸ μέσα μας, ἡ στάση μας. Τὸ ἂν θὰ εἶσαι ἕνας σημαντικὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ παρουσιαστικό σου, ἀλλὰ μὲ τὸ τί ἔχεις μέσα στὴν ψυχή σου! Ἂν ἡ ψυχή σου εἶναι καθαρὴ θὰ πετάξεις πρὸς τὸν Θεό, δὲν ἔχει σημασία τὸ ἔξω ἀλλὰ τὸ μέσα!

Πατέρων λόγοι, διδαχαὶ

Μὴν ξεχνοῦμε ὅτι δώδεκα Ἀπόστολοι, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου, μετέστρεψαν τὴν οἰκουμένη ὁλόκληρη εἰς τὸ Εὐαγγέλιο.

Σήμερα, χιλιάδες ἀπό μᾶς, κληρικοί, μοναχοί, ἐπίσκοποι, χριστιανοί, κοσμικοί, λαϊκοί, μοναχοὶ χιλιάδες, μετὰ βίας ἂν κάνουμε ἕναν -ἂν κάνουμε τὸν ἑαυτό μας.

Γιατί; Διότι πᾶμε ἀνθρώπινα. Πᾶμε νὰ πείσουμε τὸν ἄλλο μὲ τὰ ἐπιχειρήματά μας. Πᾶμε νὰ τὸν πείσουμε μὲ τὰ λόγια μας, μὲ ἀποδείξεις, μὲ ἀντιπαραθέσεις, μὲ χίλιες δυὸ ἐπινοήσεις. Δὲν πᾶμε νὰ τὸν πείσουμε μὲ τὴν προσευχή.

Γιατί οὐσιαστικὰ ὑπάρχει μία πνευματικὴ ἀσθένεια, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀπιστίας. Δὲν πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἐνέργων τὰ πάντα ἐν πασίν. Ἐὰν Αὐτὸς δὲν ἐνεργήσει, δὲν γίνεται τίποτα. Κι ἂν Αὐτὸς ἐνεργήσει, καταργοῦνται ὅλα τὰ ἀνθρώπινα.

Ἔτσι λοιπόν, νὰ τὸ ξέρετε, ὅτι ἡ μεγαλύτερη δράση, ἡ μεγαλύτερη ἐνέργεια, ἡ μεγαλύτερη πράξη εἶναι ἡ προσευχή.

Κι ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ἔμοι δὲ μεγίστη πραξὶς ἐστὶν ἡ ἀπραξία». Σὲ μένα, λέει, ἡ μεγαλύτερη πράξη -ἡ μεγίστη πράξη- εἶναι ἡ ἀπραξία. Ἡ ἀπραξία τῆς προσευχῆς, δηλαδή. Ὅτι σταματῶ τὴν πράξη καὶ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν προσευχή. Καὶ θὰ δεῖτε ὅτι ἡ προσευχὴ ἔχει τεράστια ἀποτελέσματα.
Πηγή: agiazoni.gr